

Arrest

nr. 268 154 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 23 augustus 2020. Op 7 september 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 september 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 21 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, van de Pashtoun-etnie en een soennitische moslim te zijn. U bent afkomstig uit de stad Nowshera in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa waar u woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit het land.

U was in Pakistan werkzaam als gemeentelijk ambtenaar en stond in voor kleine infrastructuurwerken in de gemeente, zoals het onderhoud van een tube well, een soort watervoorziening. Op een bepaald moment werd u door de gemeenteautoriteit toegewezen aan een opleidingsprogramma bij een Duitse NGO. In het kader hiervan werd u op een bepaald moment ingeschakeld in een project voor wegeaanleg in de Khyber Agency, voorbij Peshawar. U nam hiervoor twee dorpsgenoten in dienst. Lokale dorpingen waarschuwden dat u beter weg zou blijven omdat de weg gebouwd werd met geld van "ongelovigen", waar u geen acht op sloeg. Op een dag, terwijl u middagpauze nam in Peshawar, werd de werksite evenwel aangevallen, en werd één van uw helpers ontvoerd en de andere gedood. U hield dit een dag lang geheim voor de families van de slachtoffers, waarop het door de gemeentelijke autoriteit bekend gemaakt werd. Hierop werd u aangevallen door de familie van één van de slachtoffers, die u verantwoordelijk hielden. Verzoeningspogingen draaiden op niets uit, en u besloot na acht dagen om het land te verlaten.

U verliet Pakistan begin 2020 en reisde via Iran en Turkije en de Balkan naar Italië en zo verder naar België, waar u aankwam op 23 augustus 2020 en hier internationale bescherming verzocht op 7 september 2020. Ter staving van uw verzoek legde u voor; een Pakistaanse identiteitskaart, attesten en foto's van de KfW-NGO, een poliomedewerkerscertificaat, een kopie van een contract met de gemeenteautoriteit, een kopie van een attest van goed gedrag en zeden, een domiciliecertificaat, diploma's van het middelbaar, een studentenkaart, diploma's van het college, een rijbewijs, en een map van het NGO-project.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u daar problemen zou kennen met familieleden van medewerkers van u die omkwamen of verdwenen nadat u ze gehuurd had voor een project, alsook met lokale extremisten die de medewerkers gedood of ontvoerd hadden en aanstoot namen aan uw medewerking met een Europese NGO. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging te dienen koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er redenen zijn om aan te nemen dat het concrete bouwproject waar u aan meegewerkt zou hebben en dat de oorzaak van uw problemen zou zijn, nooit heeft plaatsgevonden. Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten, lijkt het er op dat u zou meegewerkt hebben met het "Regional Infrastructure fund for Khyber Pakhtunkhwa" (RIF-KP), met samenwerking van onder meer (het Duitse) KfW en Associates in Development (AID) (document 2, 11). U verklaart dat u bij hen eerst een opleiding ging volgen in verschillende delen, en naderhand gesommeerd werd mee te werken met de aanleg van een weg in het Khyber Agency (heden Khyber district), alwaar uw medewerkers aangevallen geweest zouden zijn (CGVS p. 10, 11). Nu blijkt evenwel op basis van de informatie die via internetbronnen is terug te vinden over het RIFKP, dat dit ontwikkelingsprogramma enkel projecten uitvoerde in de districten Haripur en Nowshera. Dit staat ook te lezen op de map van het project welke u voorlegde (document 11). Dit zijn beide gebieden ten oosten van Peshawar, terwijl het Khyber district ten westen ligt, tegen de Afghaanse grens. Bovendien behoorde Khyber district op het moment dat RIF-KP gelanceerd werd in 2016 nog niet tot de Khyber Pakhtunkhwa-provincie, maar de Federally Administered Tribal Areas (FATA). Het lijkt maar weinig waarschijnlijk dat de organisatie, wiens naam overigens specifiek naar het toentertijd geen Khyber district bevattende Khyber Pakhtunkhwa- provincie verwijst, haar doelgebied zou overschrijden door een weg te gaan aanleggen in het Khyber district (dat toen geen deel uitmaakte van de Khyber Pakhtunkhwa- provincie, maar als agency deel uitmaakte van de FATA), zonder dat hier enige informatie over terug te vinden valt op bijvoorbeeld de projectwebsites. Alle informatie waarop deze redenering is gebaseerd werd toegevoegd aan de blauwe map.

Ten tweede kan er ook niet om de vaststelling heen dat u een ambtenaar was voor de teshil/gemeentelijkeoverheid (TMA: Tehsil Municipal Administration) van Nowshera (CGVS p. 6 – 9,

document 4), en als dusdanig normaal gezien niets te zoeken had in het Khyber district, zo'n honderd kilometer verder gelegen. Hier op gewezen, stelt u eerst dat "de TMA is overal... ze kunnen je overal sturen", om meteen daarna aan te geven dat er in Khyber net geen TMA is (CGVS p. 15). Dit is wel heel vreemd, niet alleen zou u buiten uw werkgebied gestuurd zijn, maar zelfs naar een regio die een geheel andere administratieve organisatie kende.

Ten derde valt het ook op dat u er niet in slaagt om het specifieke project geografisch te lokaliseren. U kan enkel zeggen dat het nabij de Ali moskee, en de N5 weg ligt, ergens in Khyber (CGVS p. 13). Dit is wel erg vaag, temeer u er zagezegd zelf enkele keren naar en van terug gereden bent (CGVS p. 10), dus u zou toch wel mogen weten in de buurt van welke dorpen of stadjes het ligt. Dat u nagenoeg niets over deze locatie weet, versterkt de supra geuite vermoedens.

Er kan ten vierde ook nog op gewezen worden dat u zich lijkt tegen te spreken over het werk dat u diende uit te voeren op de site. U stelt namelijk eerst dat "We moeten er teer op leggen, de bedekking. De onderaannemer zei de weg is klaar, je kan deze asfalteren, je moet daar andere mensen voor brengen" (CGVS p. 10). Daarop stelt u evenwel dat u uw mensen op de werf achterliet en ging lunchen in Peshawar omdat "We moesten niet steeds aanwezig zijn, als ze aan het werk waren, als ze de stenen aan het zetten waren moesten we er niet zijn. Enkel als we er de asfalt op storten moesten we er zijn" (CGVS p. 12). Maar uw werk was net enkel het asfalteren, waar u tijdens het persoonlijk onderhoud ook op gewezen werd, en waarop u stelt dat er eigenlijk ook nog stenen gebroken moesten worden en gereden met een pletwals en u daarom niet op de werf hoefde zijn (CGSV p. 13). Dit komt zeer over als een ad hoc uitleg om uzelf in uw relaas gemakshalve te kunnen onttrekken aan het geweldincident.

Ten vijfde kan u trouwens ook maar weinig zeggen over anderen die bij het incident betrokken zouden geweest zijn. Zo zouden er nog een aantal andere teams aanwezig geweest zijn toen de aanval tegen uw medewerkers plaatsvond, maar u weet niet wat er met hen gebeurde (CGVS p. 13). Er op gewezen dat uw verklaringen nogal geïsoleerd overkomen, herhaalt u enkel dat u niet in detail wil gaan over anderen betrokken bij het incident (CGVS p. 13), niet bepaald doorleefd. Uiteindelijk stelt u dan plots dat er 12 tot 15 mensen in totaal ontvoerd geweest zouden zijn, maar u geen informatie hebt over wat met hen gebeurde (CGVS p. 14). Ook over uw collega van de TMA die samen met u aanwezig was, de sub-ingenieur, kan u niet zeggen hoe het hem vergaan is na het begin van uw eigen problemen (CGVS p. 12, 16). Dat u maar weinig lijkt te weten over het incident doet de aannemelijkheid hiervan danig teniet.

Ten zesde valt het ook maar moeilijk te geloven dat het project op geen enkele manier beveiligd was. U verklaart zelf dat "zo'n zaken [aanvallen en ontvoeringen] zijn gewoon in Pakistan en Afghanistan" (CGVS p. 14), en Khyber is/was een comparatief onrustige regio. Men zou verwachten dat de Pakistaanse overheid een project aldaar toch enigszins zou beschermen, zeker als ze toch al ambtenaren van elders opvorderen om het uit te voeren. Maar u ontkent, en stelt (in tegenspraak met uw eerdere bewering dat dergelijke incidenten normaal beschermd geacht dienen te worden) dat het niet in u opkwam dat er een incident zou kunnen plaatsvinden, en zelfs dat men in Pakistan niet over middelen zou beschikken om voor bescherming te zorgen (CGVS p. 15). Ook dit neigt naar een ad hoc uitleg om de zwaktes in uw relaas te maskeren.

Dit sluit ten zevende aan bij de vreemde vaststelling dat u kennelijk niet eens een poging zou hebben gedaan om naderhand bescherming van de overheid te zoeken. U zou nochtans gewerkt hebben voor de Pakistaanse overheid, dus u mag toch wel geacht worden om bij problemen minstens een poging te doen u onder de bescherming van diezelfde overheid te plaatsen. Maar u verklaart dat u geen dergelijke poging deed, omdat u dit niet nuttig achtte (CGVS p. 15, 16, 18). Ook dit is maar weinig geloofwaardig – hoewel de Pakistaanse overheid niet altijd even performant is, staat ze doorgaans niet toe dat haar eigen medewerkers en hun familieleden het doel worden van geweld, zoals duidelijk wordt bij (over)reacties bij incidenten zoals de beruchte aanval tegen een school voor kinderen van legerpersoneel in 2014.

Aansluitend hierop valt het ten achtste trouwens op dat u van niets van hetgeen u voorhoudt – niet van het concrete bouwproject, niet van de moorden en ontvoeringen op de werksite, niet van de dood van medewerkers van u, noch van bedreigingen tegen u – ook maar enig begin van bewijs kan voorleggen. Geen nieuws- of persberichten, geen aangifte bij de politie over het incident of de bedreigingen, geen PV van het incident, geen documentatie over het overlijden van de medewerkers, etc. Hier over bevraagd, kan u enkel speculeren dat anderen mogelijk wel aangifte deden, maar dat u het niet nuttige achtte en daarom niet gedaan hebt (CGVS p. 18). Het gebrek aan nieuwsbericht wijt u dan weer aan dat dergelijke incidenten "gewoon" zijn (CGSV p. 14), waar supra al is op ingegaan.

Om bovenstaande redenen kan er geen geloof gehecht worden aan uw deelname aan een bouwproject in het Khyber-district, noch de bedreigingen en voorgehouden incidenten die daar uit voortvloeiden (bedreigingen omwille van de tegenstand van lokale bewoners en extremisten in het algemeen tegen een project met Europees geld, en bedreigingen door de families van de gedode of verdwenen medewerkers), ondermijnt dit daarom fundamenteel uw voorgehouden vrees voor vervolging in Pakistan.

De documenten die u wel voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber- Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord-en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken heeft, is de groepering nog steeds actief in de provincie, voornamelijk in Noord- Waziristan. In Zuid- Waziristan is de Taliban lokaal aanwezig in de vorm van de "peace committees", een door de overheid getolereerde vorm van militie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35.5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 349 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS

registreerde in dezelfde periode 170 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 73 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 100 en PICSS van 103 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord- Waziristan, Zuid-Waziristan en Bajaur, in de provinciale hoofdstad Peshawar, en in de stad Dera Ismael Khan. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2020 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef. Het merendeel van het conflictgerelateerd geweld dat in 2019 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In elk van de overige tribale districten werden er in 2019 minder dan 15 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2020 zette deze trend zich voort en vonden er in 4 van de 7 tribale districten minder dan 10 conflictgerelateerde incidenten plaats.

Tegelijkertijd is er sprake van een toename van het aantal in Bajaur geregistreerde gewelddadige incidenten. In dit district, dat grenst aan Afghanistan, neemt het geweld voornamelijk de vorm aan van grensoverschrijdende aanvallen, contra-terrorisme operaties, en aanvallen van de in het district aanwezige gewapende groeperingen.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro- overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden. In de verslagperiode vielen de meeste slachtoffers in de voormalige FATA-districten onder de strijdende partijen.

Tot slot blijkt dat UN OCHA geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie maakt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U geeft aan dat u voor een polio-inentingscampagne gewerkt hebt voor u bij de gemeentebestuur begon in 2017, maar geeft dat u hierrond geen problemen kende tijdens of na de campagne (CGVS p. 9). Gezien het incidentloze tijdsverloop lijkt dit geen actuele factor meer te zijn. U verwijst tevens naar uw voorgehouden tewerkstelling bij een project gefinancierd door een Duitse NGO, maar rond de aannemelijkheid van de problemen die dit voor u veroorzaakte is supra al geargumenteed. Zelfs als deze tewerkstelling al voor waar genomen zou worden laat u het na om enig begin van bewijs aan te reiken dat het ging om een controversieel project (CGVS p. 14), of dat uw tijdelijke deelname hieraan u kwetsbaarder zou maken voor het willekeurig geweld in de streek.

U laat na het daarom na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel bevestigt de verzoekende partij vooreerst dat zij geen bijzondere procedurele noden heeft. Vervolgens citeert de verzoekende partij het eerste motief uit de

bestreden beslissing waarop zij betoogt:

“Het spreekt voor zich dat de positie van verzoeker, die op heden nog geen bewijzen heeft neergelegd van het bouwproject waaraan hij heeft meegewerkt, uiteraard volledig onderuit wordt gehaald door deze “aanname”.

Hij verzet zich uiteraard stellig tegen het feit dat een “aanname” kan volstaan om de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven zomaar teniet te doen, temeer daar dit besluit ook maar door deductie wordt genomen, namelijk op basis van het feit dat internetbronnen enkel projecten in Haripur en Nowshera vermelden, en deze gebieden destijds bovendien tot FATA behoorden.

Verzoeker kan het hier niet mee eens zijn.

Hij verklaarde dat hij al tijdens zijn opleiding op verschillende plaatsen gestuurd werd en dat hij vervolgens opgevorderd werd voor een project in Khyber Agency. Het ontwikkelingsprogramma voerde wel degelijk projecten uit in de ruimere regio en afhankelijk van de noden, werd verzoeker hiervoor opgevorderd en gedetacheerd om te gaan helpen.

Nu hij kennis heeft genomen van het standpunt van verwerende partij zal hij niet nalaten bijkomende informatie te verzamelen omtrent zijn werkzaamheden voor KfW en meer bepaald het project in Khyber Agency.”

De verzoekende partij citeert vervolgens de overige motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) waarna zij stelt:

“Zoals verzoeker reeds aangaf, dienen al de overige motieven in feite slechts om een “aanname” die niet afdoende is gegrond op maar a contrario wordt afgeleid uit internetbronnen verder te ondersteunen.

Verzoeker zal echter aantonen dat de basishypothese niet klopt, hetgeen uiteraard ook de andere overwegingen in een heel ander perspectief zal plaatsen. Het klopt weliswaar dat hij niet zoveel details had omtrent het project, waarbij hij tenslotte slechts als gedetacheerde aanwezig was, te midden van zoveel andere ploegen en waarbij zijn job beperkt was tot het asfalteren van de weg.

Bij het incident zelf was hij trouwens persoonlijk niet aanwezig en vervolgens verliet hij ook nog snel het land, namelijk 8 dagen na het incident; het is dan ook niet vreemd dat hij weinig perspectief had op de zaak ten tijde van de gebeurtenissen en evenmin daarna, aangezien hij niet meer in de regio verbleef, maar het land verlaten heeft.”

Betreffende de door haar voorgelegde documenten voert de verzoekende partij aan:

“Verzoeker stelt vast dat zijn medewerking en het feit dat hij toch wel een aanzienlijk aantal stavingsstukken heeft neergelegd toch wel erg wordt geminimaliseerd.

Hij heeft immers stukken neergelegd die wel degelijk een duidelijk licht laten schijnen op zijn identiteit, zijn scholingsniveau en diploma's en het werk dat hij daarna heeft uitgevoerd.

Dat zijn toch al ernstige aanwijzingen voor de geloofwaardigheid voor zijn relaas.

Bovendien behoudt hij zich het recht voor om ook inzake zijn werkzaamheid in Khyber Agency en het incident bijkomende stukken toe te voegen.”

Wat betreft tenslotte de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet citeert de verzoekende partij eerst de motieven uit de bestreden beslissing dienaangaande waarna zij betoogt:

“Verzoeker behoudt zich het recht voor om de algemene veiligheidssituatie in zijn regio op te volgen in de loop van de beroepsprocedure.

Niettemin is hij van oordeel dat hij wel degelijk een specifiek profiel heeft door zijn opleidingsniveau en de tewerkstellingsprojecten waar hij daarna bij betrokken was, te weten eerst bij een polio-inentingscampagne en vervolgens nog bij een ontwikkelingsproject gefinancierd door een Duitse NGO. Dit maakt dat hij wel een zekere zichtbaarheid had in zijn regio en wetende dat er wel voldoende krachten aanwezig zijn die dit soort samenwerking met “ongelovigen” niet op prijs stellen, zal hij wel degelijk op zijn hoede moeten zijn om niet opgemerkt te worden.

Daarom loopt hij dus meer dan gemiddeld risico op grond van zijn persoonlijke omstandigheden.”

3. De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de veiligheidssituatie in Pakistan in het algemeen en in de provincie Punjab in het bijzonder bespreekt en waarin een weblink is opgenomen naar het rapport “EASO Country of Origin Information Report. Pakistan. Security Situation” van oktober 2021.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij als gemeentelijk ambtenaar betrokken was bij een project voor wegeaanleg in Khyber Agency in samenwerking met een Duitse ngo, dat dit project werd aangevallen door extremisten waarbij één van haar helpers werd ontvoerd en een andere werd gedood, waarop zij werd bedreigd door de families van die helpers alsmede door lokale extremisten. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): een Pakistaanse identiteitskaart, attesten en foto's van de ngo KfW, een poliomedewerkerscertificaat, een kopie van een contract met de gemeentebestuur, een kopie van een attest van goed gedrag en zeden, een domiciliëcertificaat, diploma's van het middelbaar, een studentenkaart, diploma's van het college, een rijbewijs en een map van het ngo-project.

De identiteitskaart, het domiciliëcertificaat, het attest van goed gedrag en zeden, de diploma's, de studentenkaart en het rijbewijs tonen enkel de identiteit, Pakistaanse verblijfplaats en scholingsgraad van de verzoekende partij aan, elementen die heden niet worden betwist doch op zich geen verband houden met de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten.

De attesten en foto's van de ngo KfW en het poliomedewerkerscertificaat tonen aan dat de verzoekende partij betrokken was bij de ngo KfW en als poliomedewerker heeft gewerkt, doch hieruit blijkt niet dat de verzoekende partij omwille hiervan werd gevisieerd of vervolgd. De map van een project van ngo KfW heeft geen betrekking op de verzoekende partij en toont dan ook haar betrokkenheid bij dit project niet aan.

Het contract met de gemeentebestuur toont aan dat de verzoekende partij was tewerkgesteld bij de gemeente ("TMA") Nowshera doch bevat op zich geen element dat de beweerdde vluchtmotieven zou kunnen staven.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en

aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. In de bestreden beslissing onderzoekt de verwerende partij de verklaringen van de verzoekende partij over de door haar voorgehouden problemen naar aanleiding van haar betrokkenheid bij een project in samenwerking met onder meer de ngo KfW in het licht van de beschikbare informatie. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar problemen wegens betrokkenheid bij dit project. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dat:

(i) uit de beschikbare informatie (zie mappen 'Landeninformatie' en 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt dat het "Regional Infrastructure fund for Khyber Pakhtunkhwa", waaraan onder meer de Duitse ngo KfW meewerkte, enkel projecten uitvoerde in de districten Haripur en Nowshera ten oosten van de stad Peshawar en niet in het district Khyber (toentertijd behorend tot de Federally Administered Tribal Areas, heden behorend tot de provincie Khyber Pakhtunkhwa) ten westen van de stad Peshawar, waar de verzoekende partij het project situeert waardoor zij problemen zou hebben gekregen.

(ii) het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij als ambtenaar van de gemeente ("TMA") Nowshera zou worden betrokken bij een project in het 100 kilometer verderop gelegen district Khyber.

(iii) de verzoekende partij de geografische ligging van het project waaraan zij zou hebben meegewerkt slechts in vage bewoordingen kan lokaliseren.

(iv) de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het werk dat zij op het project diende uit te voeren: *"U stelt namelijk eerst dat "We moeten er teer op leggen, de bedekking. De onderaannemer zei de weg is klaar, je kan deze asfalteren, je moet daar andere mensen voor brengen" (CGVS p. 10). Daarop stelt u evenwel dat u uw mensen op de werf achterliet en ging lunchen in Peshawar omdat "We moesten niet steeds aanwezig zijn, als ze aan het werk waren, als ze de stenen aan het zetten waren moesten we er niet zijn. Enkel als we er de asfalt op storten moesten we er zijn" (CGVS p. 12). Maar uw werk was net enkel het asfalteren, waar u tijdens het persoonlijk onderhoud ook op gewezen werd, en waarop u stelt dat er eigenlijk ook nog stenen gebroken moesten worden en gereden met een pletwals en u daarom niet op de werf hoefde zijn (CGSV p. 13). Dit komt zeer over als een ad hoc uitleg om uzelf in uw relaas gemakshalve te kunnen onttrekken aan het geweldincident."*

(v) de verzoekende partij heeft weinig tot geen informatie over de andere personen die bij het incident waarbij één van haar helpers werd ontvoerd en een andere werd gedood, betrokken waren hoewel zij beweert dat toen 12 tot 15 mensen ontvoerd zouden zijn. Zij weet evenmin hoe het haar bij het project betrokken collega van de gemeente is vergaan.

(vi) de verzoekende partij enerzijds beweert dat veiligheidsincidenten bij dergelijke projecten vaak voorkomen, doch anderzijds stelt dat er geen beschermingsmaatregelen bij het project waaraan zij zou hebben meegewerkt, werden genomen en dat zij er zelfs niet aan dacht dat er een incident zou kunnen voorvallen.

(vii) de verzoekende partij geen enkele poging ondernam om zich op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten te beroepen, hoewel zij zelf voor deze autoriteiten werkzaam was als gemeentelijk ambtenaar.

(viii) de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt van het concrete project waarbij één van haar helpers werd ontvoerd en een andere werd gedood, van dit incident zelf en/of van de bedreigingen die zij zou hebben ondergaan.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin haar vluchtrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden, verkeerd is.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal een "aanname" doet door deductie *"op basis van het feit dat internetbronnen enkel projecten in Haripur en Nowshera vermelden"*. De verzoekende partij brengt evenwel geen enkel objectief stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat het "Regional Infrastructure fund for Khyber Pakhtunkhwa", waaraan onder meer de Duitse ngo KfW meewerkte, ook in het district Khyber projecten zou hebben opgezet. Redelijkerwijze kan

worden verwacht dat hieromtrent informatie kan worden teruggevonden, *quod non*. De vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zijn dan ook niet louter gebaseerd op een "aanne" op grond van de deductie dat er geen internetbronnen beschikbaar zijn over projecten in het district Khyber, doch wel op objectieve informatie waarvan de verzoekende partij niet aantoonde dat deze onjuist, gebrekkig of achterhaald zou zijn. Waar de verzoekende partij betoogt: *"Hij verklaarde dat hij al tijdens zijn opleiding op verschillende plaatsen gestuurd werd en dat hij vervolgens opgevorderd werd voor een project in Khyber Agency. Het ontwikkelingsprogramma voerde wel degelijk projecten uit in de ruimere regio en afhankelijk van de noden, werd verzoeker hiervoor opgevorderd en gedetacheerd om te gaan helpen."*, komt zij niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal zonder haar verklaringen aan de hand van objectieve stukken te staven. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Waar de verzoekende partij stelt dat *"al de overige motieven in feite slechts [dienen] om een "aanne" die niet afdoende is gegrond op maar a contrario wordt afgeleid uit internetbronnen verder te ondersteunen"*, kan zij niet worden bijgetreden. Zoals gesteld, is de voormelde motivering uit de bestreden beslissing niet gebaseerd op een loutere "aanne" van de commissaris-generaal doch wel op objectieve informatie. De overige motieven van de bestreden beslissing tonen mede de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partij aan. Gelet op de verregaande impact van het beweerde incident in het district Khyber op het verdere leven van de verzoekende partij, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot alle relevante elementen ervan in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Dat zij als gedetacheerde zou zijn tewerkgesteld te midden van vele andere ploegen en dat zij acht dagen na het incident Pakistan reeds verliet, doet hieraan geen afbreuk. Er kan van haar wel degelijk worden verwacht dat zij de geografische locatie van het incident op een gedetailleerde en doorleefde wijze kan situeren, dat zij zich tracht te informeren over het wedervaren van andere lotgenoten, dat zij de door haar uitgevoerde werkzaamheden op een coherente en gedetailleerde manier kan beschrijven *et cetera*, doch de verzoekende partij blijft hier telkens in gebreke.

Gezien het voorgaande slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad wijst er tevens op dat de deelname van de verzoekende partij aan een polio vaccinatieprogramma blijkens haar verklaringen slechts vijftien dagen duurde en dat zij hierdoor geen noemenswaardige problemen ondervond (notities van het persoonlijk onderhoud, p.9). Haar deelname aan dit vaccinatieprogramma kan dan ook niet worden beschouwd als een element dat in haar hoofdte heden een nood aan internationale bescherming teweegbrengt.

6.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

7.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber- Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord-en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals “Zarb e-Azb” en “Radd-ul-Fasaad”, hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, is de groepering zich aan het hergroeperen in bepaalde regio's.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan 80% in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020, 127 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 155 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. PICSS registreerde in dezelfde periode 109 aanvallen door militanten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 127 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 77 en PICSS van 121 veiligheidsincidenten (waarvan 72 aanvallen door militanten). Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord- Waziristan, Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber. In Bajaur nam het aantal incidenten in 2021 [sic] en gedurende de eerste 7 maanden van 2021 toe. Ook in Khyber nam het aantal incidenten toe in de verslagperiode. Het geweld in Khyber en Bajaur is voornamelijk doelgericht, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Wat betreft Noord- en Zuid- Waziristan zet de trend die reeds verschillende jaren bestaat zich verder in de verslagperiode. In 2020 nam zowel het

aantal incidenten als het aantal slachtoffers in Noord- en Zuid- Waziristan toe, een trend die zich verderzet in 2021. De doelgerichte moorden worden vooral op stamoudsten gepleegd. Daarnaast was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2021 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef.

Het merendeel van het conflictgerelateerd geweld dat in 2020 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt voornamelijk plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In de overige 3 tribale districten werden er in 2020 slechts 9 van de 169 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2021 zette deze trend zich voort en vonden er in de 3 overige districten 19 van de 251 gerapporteerde conflict gerelateerde incidenten plaats.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale “peace committees” en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa hoewel bijna 17.000 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

De verzoekende partij brengt geen stukken of andere elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat voorgaande veiligheidsanalyse van de commissaris-generaal onjuist of achterhaald zou zijn.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in haar woonplaats, de stad Nowshera in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig

geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op haar opleidingsniveau en tewerkstelling, dient erop gewezen dat elementen die reeds het voorwerp uitmaken van een onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld in haar regio van herkomst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verder toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze haar tewerkstelling tot een zekere zichtbaarheid zou leiden waardoor zij een meer dan gemiddeld risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in haar regio van herkomst.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS